

LBRIS

We know
books

Ion Moraru

PIRAMIDA PUTERII

**Mărturiile unui om
care a petrecut 16 ani în culisele
Palatului Victoria și ale Parlamentului**

 Editura
Evenimentul
și Capital

București, 2024

CUPRINS

ABREVIERI	10
PREFAȚĂ	12
CUVÂNT ÎNAINTE	24
AVERTISMENT	26
PROLOG	34
<i>Alt drum. De la început!</i>	36
PARTEA I. ÎNCERCĂRI FĂRĂ ERORI	36
1. Prima lecție de viață	37
2. Asumarea riscului	44
3. Punctul de echilibru	48
4. Experimentarea inițiativei	58
4.1. Întâmplarea care schimbă lucrurile	58
4.2. Construcția unei afaceri	59
4.3. Culoarele de parcurs	63
4.4. Structura rezilienței	64
4.5. Lupta cu provocările	66
4.6. Extindere necesară	71
4.7. Achiziția ca salvare	74
4.8. Recurs la pasiune	77
4.9. Cap compas	84
4.10. Sub semnul pretențiilor	86
4.11. Comunicare la modă	92
4.12. O iubire cu năbădăi	95

4.12.1. Fotbal cu goluri	95
4.12.2. Sintează riscată	96
4.13. Explorări prudente	102
4.14. Despărțire obișnuită	105
5. Oaza personală	107
6. Pe cont propriu	118
7. Pagini scrise apăsate	121
PARTEA A II-A. ÎNCERCĂRI CARE NU TE OMOARĂ	128
1. Peștele pe uscat	129
1.1. Reîntâlnirea cu un alt învingător	129
1.2. Intrarea în tumult	132
1.3. Pipăirea deciziei	135
1.4. Gustul care rămâne	168
2. Exercițiul suveranității	178
2.1. Neprevăzuta asumare	178
2.2. Aventuri în malaxor	187
2.2.1. Aproximarea diversității	190
2.2.2. Prin vizor fără discreție	191
2.3. Agenda remanentă	197
3. Elanul prieteniei	202
3.1. Amici insistenți	202
3.2. Cum se poate	210
3.3. Bornele seriozității	215
3.4. Recrutarea, selecția și instruirea cadrelor pentru guvernare și la guvernare	217
4. Complicații umane	224
4.1. Joc de echipă	224
4.2. Lucruri posibile	227

4.3. Un final necomplicat	233
4.4. Dincolo de mărunțișuri	234
5. Cum e să fii dedicat	236
5.1. Destin asumat	236
5.2. Imagini în mișcare	237
5.3. Mașinăria care nu se oprește	260
6. Labirintul ierarhiei	266
6.1. Un pas apăsător	266
6.2. Cronica inevitabilă	268
6.3. Încercarea mării cu degetul	286
7. Inerție pe turnantă	313
7.1. Mize ușoare	313
7.2. Consecințe ale obișnuinței	316
7.3. Restul care contează	320
8. Confortul meu de zi cu zi	339
8.1. Viața trăită	339
8.2. Să nu stăm degeaba	342
8.2.1. Farmecul unei clădiri	342
8.2.2. Bucuria de a reînvia istoria	344
8.2.3. Viitorul se construiește	350
EPILOG	357
PARTEA A III-A - ANEXE	360
ANEXA 1. Pregătirea academică a miniștrilor din Cabinetul Năstase	361
ANEXA 2. Pregătirea academică a miniștrilor din Cabinetul Orban 1	365
ANEXA 3. Pregătirea academică a miniștrilor din Cabinetul Orban 2	369

ANEXA 4. Pregătirea academică a miniștrilor din Cabinetul Cîțu	374
ANEXA 5. Pregătirea academică a miniștrilor din Cabinetul Ciucă	379
ANEXA 6. Componenta Senatului României în Legislatura 1996-2000	384
ANEXA 7. Componenta Senatului României în Legislatura 2000-2004	390
ANEXA 8. Componenta Senatului României în Legislatura 2004-2008	396
ANEXA 9. Componenta Senatului României în Legislatura 2020-2024	404
ANEXA 10. Strategie privind îmbunătățirea activității Senatului României	412
ANEXA 11. Organizarea Administrației Publice Centrale din România	514
ANEXA 12. Strategia pentru îmbunătățirea activității funcționarilor publici	619
ANEXA 13. Pregătirea academică a Prim-miniștrilor, miniștrilor finanțelor, miniștrilor culturii, miniștrilor învățământului și miniștrilor sănătății din mai multe țări ale lumii (anul 2016)	658
BIBLIOGRAFIE	673
MULȚUMIRI	675
INDEX DE NUME	677

PROLOG

Primăvara se dovedi a fi darnică în ziua de luni, 12 februarie 1990. Deși era încă iarnă în calendar, prin geamul deschis de la bucătărie simțeam o atmosferă mai degrabă primăvărată. Pe la ora 4:50, eram deja îmbrăcat și gata de plecare. Trebuia să fiu la ora 6:00 la Întreprinderea de Utilaje și Piese de Schimb (IUPS) din Chitila, județul Ilfov, unde ar fi trebuit să fiu angajat.

Trecuseră aproape două luni de la Revoluția din decembrie '89, iar eu eram încă șomer și nu adusesem niciun venit în casă, în condițiile în care familia noastră trăia exclusiv din salariul Silviei, soția mea. Cele câteva tentative de angajare dăduseră greș pentru că cei noi aleși în conducerea unor unități economice, deși fuseseră colegi cu mine la UTC sau la organizația municipală a PCR, se fereau, din oportunism sau din motive de ei știute, să discute cu mine. Noroc cu Silvia care, deși fusese schimbată din funcția de director adjunct la *Liceul de matematică-fizică nr. 1* (actualul *Colegiul Național de Informatică „Tudor Vianu”*), deoarece era soția mea, fost activist, primea salariul de profesor titular de chimie.

În ceea ce mă privește, se crease această posibilitate, pe care urma să văd dacă o voi valorifica. Nu dormisem aproape deloc toată noaptea. Cunoșteam drumul către Chitila, dar mi-am luat o marjă de siguranță ca să ajung la timp. Nu știam cât de aglomerate erau străzile, așa încât am hotărât să plec de acasă la ora 5:00. Am mai tras o dată aer în piept, am închis geamul și mă pregăteam să ies din casă. Când m-am întors spre ușă, am văzut-o în prag pe Silvia. Stătea și se uita la mine. Am întrebat-o de ce s-a trezit așa devreme. Mi-a răspuns că nici ea nu a dormit aproape deloc. A dorit să mă conducă la plecare. Așa a și făcut, iar la despărțire mi-a spus: „Ai grijă de tine și de noi!”.

Drumul spre Chitila era liber la acea oră, așa încât am ajuns la IUPS mult înainte de ora 6:00. I-am spus portarului de ce am venit și m-a îndrumat către o clădire mai veche, aflată în vecinătatea întreprinderii propriu-zise, la Departamentul Resurse Umane. Ușa era însă închisă, fiind prea devreme. Am ieșit în curte și m-am așezat pe o băncuță, așteptând începerea programului de lucru. Au fost clipe în care mi-au trecut prin minte, pe repede înainte, momente importante din viața mea. *Oare nu am greșit când am luat unele decizii în legătură cu evoluția mea profesională și social-politică? Oare nu am greșit nefăcând nimic, deși văzusem, după vizitele în Polonia și URSS, ce se va întâmpla și în țara noastră?*³

În cele două luni de la Revoluție, în mass-media nu s-a spus nimic negativ despre mine. Cu toate acestea, aveam un sentiment de autoînvinovățire. Mă gândeam dacă nu cumva, în decembrie '89, când oamenii au ieșit în stradă și și-au exprimat dezacordul cu privire la regimul politic în care trăiseră până atunci, eu, chiar dacă nu eram acuzat de fapte ilegale, nu aveam vreo vină. Procesul acesta moral nu a fost unul ușor. Fără să mă plasez în extreme radicale, menținându-mă permanent pe coordonate umane, sociale, politice și profesionale decente, am încercat, și de cele mai multe ori am și reușit, să aleg calea cea dreaptă. În ce fel am scăpat de autoînvinovățirea care mă marca, o să vedeți în capitolele viitoare.

Așa a început istoria celor treizeci și trei de ani din viața mea și a familiei mele, trăită după Revoluție: pe o băncuță, în curtea IUPS Chitila. Cum se vor derula acești ani, cum am performat timp de aproape unsprezece ani în sectorul privat și, mai apoi, cum am ajuns în înalte demnități ale statului român, fără ca eu să am inițiativa și să cer vreodată acest lucru, vă voi povesti în continuare.

---

3 Ion Moraru, *Mărturisirea unui învingător. Amintiri dintr-un veac neterminat*, Editura NICULESCU, București, 2021.

***ALT DRUM.
DE LA ÎNCEPUT!***

**PARTEA I.
ÎNCERCĂRI FĂRĂ ERORI**

1. Prima lecție de viață

Programul de lucru la *IUPS Chitila* se desfășura în intervalul 6:00 - 14:30, având inclusă o pauză de 30 de minute pentru masa de prânz. La ora 6:15, eram deja în biroul șefului Departamentului Resurse Umane, **Adrian Rusei**, care primise dispoziția legată de angajarea mea de la conducerea întreprinderii, la propunerea organizației de sindicat..

Toată ziua a trecut, îndeplinind procedurile legale și administrativ-birocratice specifice activității de angajare. Salariații acestui compartiment, s-au purtat decent cu mine, dar cu o amabilitate forțată. La rândul meu, am fost rezervat și politicos. Atunci mi-am dat seama că toți funcționarii au un al șaselea simț. Ei își îndeplinesc atribuțiile de serviciu în asemenea fel încât nimeni să nu le reproșeze sau să le impute ceva, în orice situație s-ar afla. Această constatare avea să-mi fie confirmată ulterior, în multiplele funcții pe care le-am îndeplinit. În sfârșit, formalitățile fiind îndeplinite, la sfârșitul programului am plecat acasă cu o legitimație de angajat al *IUPS Chitila* în buzunar.

A doua zi, m-am prezentat la program și mi-am început activitatea. Ca salariat al Departamentului Resurse Umane aveam în responsabilitate domeniul salarizării, cu două componente: în primul rând, trebuia să mă asigur că toate pontajele (listele de prezență ale personalului) erau întocmite și ajungeau la departamentul nostru, iar în al doilea rând, trebuia să întocmesc unele situații referitoare la personalul aflat în plată, cu încadrarea acestuia în plafonul destinat salariilor, aferent perioadei pentru care ei primeau drepturile salariale. Aceste situații trebuiau să ajungă, din timp, la banca la care era arondată întreprinderea. Numai după ce banca verifica situațiile primite și le valida, se elibera fondul pentru salarii. Era o activitate extrem de importantă. În acea vreme, salariile se plăteau în două tranșe: avans și lichidare. Să ne închipuim ce ar fi însemnat ca, la vreo dată scadentă, ele să nu fi fost plătite din cauză

că eu nu am întocmit situațiile sau că în urma verificării efectuate de către bancă, acestea nu puteau fi acceptate. Am fost instruit în legătură cu modalitatea de întocmire a acestor situații. Este drept că mi-au fost de mare ajutor și cunoștințele mele juridice (în urmă cu ceva timp terminasem și cursurile Facultății de Drept din cadrul Universității din București). De fiecare dată, înainte de ziua de plată a salariilor, eu stăteam și intocmeam aceste lucrări. Asta însemna că petreceam la *IUPS Chitila* o noapte sau două, încercând să rezolv toate problemele pentru ca oamenii să își primească drepturile bănești. Silvia se obișnuise deja cu acest lucru.

Pentru a-mi putea duce la îndeplinire sarcinile din fișa postului, trebuia să mă deplasez zilnic prin fabrică și să discut cu maiștrii și șefii formațiunilor de lucru. Recunosc că asta era o activitate care îmi plăcea. Eram obișnuit cu o astfel de unitate economică încă de la *IMUC București*, unde îmi făcusem stagiatura.

În sfârșit, așteptam ziua în care urma să încep deplasările prin fabrică. Aveam, fără îndoială, și o strângere de inimă, gândindu-mă la modul în care vor reacționa salariații văzându-mă. În toată fabrica se zvonise că a fost angajat un fost activist UTC și PCR. Șeful Departamentului Resurse Umane (DRU) a luat decizia ca primele deplasări să le fac însoțit de un salariat al acestui compartiment, fost component al echipei de fotbal „*IUPS Chitila*”, care activa în Divizia C. Aici trebuie să fac o mică paranteză: înainte de 1989, jucătorii de fotbal aveau statut de amatori, fiind angajați la diverse compartimente ale unor întreprinderi, fără ca aceștia să desfășoare, în realitate, vreo activitate profesională specifică.

IUPS Chitila era o fabrică foarte importantă. Într-un fel, prin specificul producției, dar și ca mod de organizare, era asemănătoare cu *IMUC București*. Aici se fabricau utilaje și piese de schimb pentru industria alimentară. Din acest motiv, se lucra foarte mult cu un inox special, ce putea fi folosit în industria alimentară, trebuind să fie respectate și înalte standarde de calitate. Tocmai de aceea, lucrătorii aveau o foarte bună calificare, de la muncitori, la inginerii proiectanți.

Oamenii m-au primit în condiții normale. M-am tot gândit de ce s-a întâmplat acest lucru. Cred că au fost mai multe motive. Cei de la sindicat le-au comunicat ce rol am jucat în schimbarea fostului director, pe care nimeni nu-l mai dorea⁴. Apoi, a fost și modul meu firesc în care mă purtam în secții. Lucrătorii simțeau imediat dacă o persoană face parte din lumea lor, una reală, ori este din altă „galaxie”.

După câteva zile, în întreprindere se dusese vestea că fusesem acceptat de către toată lumea. În acest context, s-a schimbat și atitudinea colegilor din cadrul *Departamentului Resurse Umane* față de mine. Au devenit mai deschiși și mai comunicativi. În curând, această atitudine avea să se manifeste și în rândul celorlalți funcționari din alte compartimente ale fabricii.

În primele două luni, în pauza de masă toți colegii mergeau să mănânce la cantina unității. Eu rămâneam în birou și mâncam un sandwich pregătit de acasă sau un covrig cumpărat de la vreo patiserie aflată în drum spre serviciu. Apoi, colegii de birou m-au invitat și pe mine la cantină, așa încât, mergeam împreună la masă, unde discutam îndeosebi probleme de familie.

La început, la serviciu, mă deplasam cu mașina proprie. Apoi, colegi de la alte compartimente mi-au spus că exista un autobuz care pleca dimineața, la ora 5:30 din stație de la Miciurin și ne ducea la fabrică. M-au invitat să merg cu ei, ceea ce am și făcut. Legăturile noastre de colaborare se întăreau tot mai mult.

Fără să vreau, discuțiile mele zilnice cu muncitorii în secții au început să-mi fundamenteze niște concluzii. Deși trecuseră aproape șaptesprezece ani de când plecasem de la IMUC București, am constatat că opiniile și comportamentul de fond al muncitorilor nu erau mult schimbate. Ei participaseră la Revoluție și sperau să aibă o viață mai bună. Nu le era frică de nimeni și de nimic. Dar atitudinea lor nu era determinată de teorii politice și ideologii. Ei spuneau și acum, la câteva luni de la Revoluție, că speră ca familiilor lor să le

---

⁴ Ion Moraru, *Mărturisirea unui învingător. Amintiri dintr-un veac neterminat*, Editura NICULESCU, București, 2021.

fie mai bine. Nu greșesc dacă afirm că aceste așteptări generau uneori o atitudine de entuziasm.

Îmi amintesc că, în acele luni, după ce Petre Roman fusese numit Prim-Ministru al României și participase la o întâlnire televizată, la nivel european, într-o din pauză de masă, un șef de echipă, văzând că Premierul a răspuns mai multor întrebări, a zis, plin de entuziasm: *L-ați văzut pe primul nostru ministru? Vorbește cinci limbi străine și dacă vrea, mai vorbește încă două!* Asta era starea de spirit de atunci. Însă, după câteva luni, văzând ce se discută și se întâmplă în spațiul public, oamenii au început să își pună întrebări. Am fost realmente surprins când un grup de muncitori, în frunte cu un maistru, m-a rugat să discut cu ei despre opiniile exprimate la acel moment în spațiul public cu privire la modificarea Constituției României. Aceștia erau interesați să înțeleagă de ce se dorea înlocuirea sintagmei *dreptul la muncă* cu aceea de *libertatea de a munci*. Le-am explicat cum am putut eu mai bine, deși nu cred că au fost pe deplin convinși.

Într-una din zile, după vreo trei-patru luni de când lucram la *IUPS Chitila*, șeful meu m-a anunțat că a doua zi, la ora 9:00, eram așteptat la directorul întreprinderii, ing. Turcu. Primul gând a fost că voi fi concediat. Apoi, mi-am dat seama că dacă directorul nu fusese prezent la angajare, atunci poate că nici la demitere nu era necesar acest lucru. M-am interesat totuși cine este acest director. Cele mai interesante lucruri le aflu nu din CV-ul oficial, ci de la colegii de birou. Așa încât, într-o pauză, la cafea, mi-a fost făcut portretul complet al acestuia. Înainte de a fi numit în actuala funcție, fusese șeful Departamentului Proiectare. Era recunoscut ca fiind un inginer extrem de capabil și, ca atare, era respectat de toată lumea. Provenea dintr-o familie de fruntași țărâniști din Oltenia. Mai mulți membri ai familiei sale făcuseră pușcărie politică, iar la naționalizare pierduseră practic toată averea. Trebuie să recunosc că am fost impresionat de această istorie și a doua zi m-am prezentat la întâlnire puțin complexat.

După un scurt timp, am fost primit în biroul acestuia. Directorul era

o persoană înaltă și slabă, vorbea rar și se deplasa cu mișcări lente. A dat mâna cu mine și m-a invitat să iau loc. Mai întâi, mi-a spus că s-a interesat de mai multă vreme de pregătirea mea profesională și ce activitate am desfășurat, atât înainte de 1989, cât și în cadrul întreprinderii. Mi-a mărturisit că a fost plăcut impresionat să afle că, practic, salariații m-au primit bine și mă apreciau. În context, mi-a făcut propunerea să mă implic în activitatea de constituire a noii organizații de sindicat. Evident, nu era vorba de a candida la vreo funcție, ci de a ajuta să se redacteze documentele necesare și să se organizeze efectiv activitatea noii organizații de sindicat. I-am mulțumit pentru această propunere, dar l-am rugat să se mai gândească dacă sunt persoana potrivită, având în vedere activitatea mea din trecut, în cadrul organizațiilor UTC și PCR. Mi-a răspuns imediat cu un *DA* ferm, precizându-mi că s-a consultat cu mai multe persoane, înainte de a discuta cu mine. Apoi mi-a spus că ar dori ca, periodic, să îl țin la curent cu această activitate.

Reîntors în birou, am fost asaltat de colegi, dornici să afle ce am discutat la conducere. Le-am spus adevărul și s-au arătat dezamăgiți. Ei se așteptau la ceva spectaculos, ieșit din comun, un subiect pe care să-l comenteze apoi cu voluptate. Pentru mine însă a fost un lucru extraordinar. În cadrul acelei discuții, șeful meu îmi spusese, în subtext, că nu sunt un expirat, așa cum îmi închipuiam eu uneori, în clipele în care reflectam în legătură cu ce aveam de făcut în viitor pentru mine și familia mea. În consecință, m-am pus pe muncă.

Exista deja un colectiv de inițiativă, condus de un inginer de toată isprava, extrem de empatic cu salariații din fabrică și care a fost ales, în final, președintele sindicatului nou constituit. De la prima întâlnire, mi-a precizat că el era liderul formal al comitetului de inițiativă, dar eu eram liderul informal. Fără să intru în detalii, am început să lucrăm împreună, astfel încât, în circa două luni, noua organizație de sindicat era constituită, atât din punct de vedere legal, cât și organizatoric.

În toată această perioadă, m-am întâlnit de mai multe ori cu

directorul întreprinderii, așa cum mi-o ceruse. Întâlnirile au devenit, încetul cu încetul, din ce în ce mai lungi, ajungând să dureze vreme de două cafele. Am început să abordăm subiecte dintre cele mai diverse, alese de dumnealui. Apreciez și acum diplomația cu care a acolit subiecte politice complicate care mă puteau implica și pe mine.

La dorința sa, am continuat întâlnirile și după ce organizația de sindicat s-a constituit. La un moment dat, mi-a spus că circulă zvonul că mă pricep să întocmesc actele necesare pentru demararea unei afaceri private. I-am confirmat acest lucru. Cum am ajuns să fiu printre primii juriști din România, care aveau cu adevărat aceste abilități profesionale, o să vă povestesc în unele din capitolele viitoare. Atunci, m-a rugat să-l ajut să își înființeze o societate comercială. Avea de gând să intre într-o afacere (nu cunosc detaliile), acum când proprietățile naționalizate intraseră sau avea să intre din nou în proprietatea familiei sale. Am făcut acest lucru cât s-a putut de repede, *pro bono*. Ce făcuse el pentru reintegrarea mea profesională și socială era de neprețuit.

Încet, încet, se împlinea un an de când lucram la IUPS Chitila. Mă simțeam foarte bine aici, mă înțelegeam cu toată lumea și performanțele mele profesionale erau pe măsură. În discuțiile multiple, pe care le-am purtat cu lucrătorii din secții am constatat, așa cum am mai spus-o, că ei se gândeau în principal la familiile lor și cum se va putea schimba în bine viața acestora. Dar nu le spunea nimeni ce trebuie să facă în continuare pentru a se împlini aceste speranțe. De altfel, cred că, la noi în țară nu știa mai nimeni ce avem de făcut. În afara câtorva lozinci cu încărcătură preponderent ideologică, nu se spunea aproape nimic. Asupra acestui aspect o să revin în paginile următoare.

Îmi aduc aminte că la una din multiplele discuții purtate cu directorul întreprinderii, la un moment dat, mi-a spus că este foarte îngrijorat de viitorul acestei unități economice, în condițiile în care comenzile de utilaje erau tot mai puține, iar decontarea lucrărilor efectuate se realiza tot mai greu. Simțisem și eu că se întâmpla ceva, pentru că

Banca Agricolă ne tot chema de la un timp cu deconturile pentru salarii cu 3-4 zile înainte de data efectuării plăților. Nu am știut ce să-i spun în legătură cu această situație. Îmi părea rău de acești oameni. Deja mulți dintre ei deveneau din ce în ce mai debusolați și, în lipsa unei predicții clare cu privire la ceea ce se va întâmpla cu fabrica în care lucrau, începuseră să gândească duplicitar - pe de-o parte voiau să vină la serviciu, pentru a primi lunar un salariu, pe de altă parte, văzând ce se petrece în lumea reală, se gândeau tot mai mult ce să facă astfel încât să se *privatizeze*, cum se spunea atunci.

Cei mai mulți, în unele weekend-uri prelungite, mergeau în Turcia, unde vindeau te miri ce și de unde veneau cu DACIILE burdușite cu fel de fel de lucruri pe care le vindeau apoi, pentru a obține un profit. La nivelul mării majorității a cetățenilor României, acest lucru însemna activitate privată. Practic, aproape nimeni nu avea capital pentru a demara în acea perioadă o afacere de anvergură, cu câteva excepții pe care le-am cunoscut și eu ulterior și despre care o să povestesc în continuare.

Între timp, am aflat că o firmă din București angajează un consilier juridic. Am luat legătura cu ei și, fără să intru în detalii care nu interesează cititorii, am bătut palma să merg acolo. Plecarea de la *IUPS Chitila* nu a fost ușoară pentru mine. Colectivul m-a primit foarte bine și eu m-am simțit la fel. Am făcut tot ce știam și puteam ca să ajut, la rândul meu, oamenii din întreprindere. Activitatea de aici a însemnat primul ajutor primit ca să scap de autoînvinovățirea, care îmi stătea în minte. A fost o primă treaptă, dar nu și suficientă, în această direcție. Au mai urmat alte două, despre care o să povestesc în continuare.

În sfârșit, se încheia o primă etapă din activitatea mea profesională, desfășurată după anul 1989. Le sunt și acum profund recunoscător salariaților de la *IUPS Chitila*, care m-au readus cu picioarele pe pământ, în ceea ce privește activitatea mea profesională și socială.

2. Asumarea riscului

Am plecat de la *IUPS Chitila* cu inima strânsă. Mă atașasem de acest colectiv care m-a primit imediat după Revoluție fără nicio reținere.

După un an de activitate în cadrul acestei întreprinderi, am înțeles un lucru care m-a ajutat ulterior în viață. Acea sintagmă, *libertatea de a munci*, despre care discutasem cu lucrătorii de la Chitila, era de fapt una din cheile de boltă ale activității mele viitoare. Ea era legată nemijlocit de posibilitatea de a spune *DA* sau *NU* în legătură cu activitatea profesională și nu numai. Am fost unul dintre beneficiarii acestei schimbări, pentru că, de multe ori, începând din acel moment, s-au ivit diverse oportunități pe care mai întâi le-am analizat cu propria minte și abia apoi am răspuns, răspicat, *DA* sau *NU*. Chiar dacă uneori am mai și greșit (mă refer îndeosebi la activitățile mele din domeniul afacerilor private), de fiecare dată când luam o hotărâre, într-un sens sau altul, mă simțeam eliberat, important și stăpân pe mine în legătură cu ceea ce aveam de făcut în perioada următoare.

Decizia de a-mi schimba locul de muncă a avut în vedere, în principal, trei considerente. În primul rând, era vorba de distanța dintre locuință și locul de muncă. Indiferent că mergeam cu autoturismul propriu sau cu autobuzul, pierdeam practic, zilnic, pe drum, circa două ore. Era foarte mult, în condițiile în care eram tot mai implicat în activități personale în domeniul privat, despre care o să vă povestesc mai mult, așa cum am mai spus, în paginile care urmează. În al doilea rând, era vorba de schimbarea obiectului muncii mele. Din lucrător cu probleme de salarizare deveneam consilier juridic - o provocare profesională importantă și pe care eram pregătit și hotărât să o primesc. Și, în al treilea rând, se modifica și salariul meu, de la 4.492 de lei, la 13.500 de lei, aspect deosebit de important pentru familia mea, ale cărei venituri erau constituite deocamdată din salariul Silviei și al meu.

În sfârșit, în ziua de luni, 1 aprilie 1991 mi-am început activitatea la noul loc de muncă. S.C. UNICON S.A., un agent economic care se ocupa de construcții. Apariția sa pe piață în domeniului construcțiilor este destul de interesantă. La construcția Casei Poporului, actualmente Palatul Parlamentului, a lucrat și Trustul Carpați, care reunea o mulțime de structuri numite șantiere. Fără să intru în detalii, după decembrie '89 aceste structuri s-au desprins din întreprinderea-mamă, care era de stat și au devenit agenți economici privați (*s-au privatizat*, așa cum se spunea pe atunci). S.C. UNICON S.A. era, așa cum probabil ați dedus deja, una dintre aceste unități economice private nou înființate. Nu mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama că era un agent economic privat foarte serios, cu oameni extrem de bine pregătiți profesional care, deși nu era o societate comercială de mari dimensiuni pentru acea perioadă era recunoscută pe piață drept o prezență remarcabilă.

Director era **ing. Ioan Mihăilescu**, un om priceput și exigent. Se vedea că învățase meserie serioasă de la constructori adevărați. Pentru că societatea nu avea mulți angajați, fiecare dintre ei trebuia să facă tot ce putea pentru a obține contracte, astfel încât societatea să se afirme în mod constant. Spre exemplu, ing. Mihăilescu venea dimineața foarte devreme la birou, rezolva treburile operative, apoi se îmbrăca în haine specifice lucrului pe șantier, își punea cizmele în picioare, casca pe cap și pleca la punctele de lucru, să vadă cum merg lucrările. Se întoarcea după prânz, făcea un duș și își schimba îmbrăcămintea, astfel încât putea participa la orice întâlnire sau discuție, inclusiv cele desfășurate cu prilejul unor recepții. Pentru a putea realiza acest program, biroul său era dotat cu toate facilitățile necesare.

Aici am cunoscut și alte persoane minunate. Dintre toate, se evidențiază Ion Taban, directorul economic, un profesionist adevărat. Cu timpul, ne-am împrietenit, atât noi doi, cât și familiile noastre. Ulterior, aveam să lucrăm împreună în multe alte proiecte profesionale. Și ceilalți colegi de serviciu s-au dovedit a fi oameni de toată isprava. Fără îndoială că domeniul în care lucrau și specificul